

ЗОРНИЦА

Първият брой на вестника е отпечатан в Цариград на 2.1.1876 г.

Година 133 • октомври 2009 • брой 10 • 0.30 лв. • Най-старият български седмичник

**За всичко
благодарете,
защото това е
Божията воля
за вас в
Христос Исус
Солунци 5:18**

Благодарност! Какво значи да кажем на някого: „Благодаря“?

Това не е само израз на добро възпитание и проявена учтивост към някого, който ни е показал внимание, донесъл ни е добра вест, оказал ни е известна помощ. С нашето „благодаря“ ние не само изразяваме своята признателност към този, който е проявил своята грижа към нас. Ние показваме, че ценим не само неговата помощ, а него самия. Нашето внимание към него не е изразено с една официална благодарност, а с една искрена, дълбока и сърдечна признателност. Ние искаме този човек да разбере, че ние оценяваме не само неговата постъпка, но самият той е много скъп за нас, че високо оценяваме неговата любов и грижа към нас. Ние искаме по всякакъв начин този човек да разбере колко много държим на него и да му покажем колко сме му признателни.

Това очаква Бог и от всеки един от нас. Всичко, което имаме, ние дължим само на Него. Ние ще бъдем не само неблагодарни, но и умствено много ограничени, ако мислим, че всичко, което имаме в живота си, е в резултат на нашите сили и способности. Бог предупреждава своя народ: „Да не би, като ядеш и се наситиш, и построиш добри къщи ще живееш в тях, и като се умножат говедата ти и овците ти, и се умножат среброто и златото ти, и се умножи всичко, което имаш, тогава да се надигне сърцето ти и да забравиш Господа, твоя Бог, и да не би да речеш в сърцето си: Моята мощ и силата на моята ръка ми спечелиха това богатство. Но да помниш Господа, твой Бог, защото Той е, Който ти дава сила да придобиеш това богатство.” (Втор. 8:12-14, 17-18).

Съветът на Божието слово е: „За всичко благодарете, защото това е Божията воля за вас в Христос Исус”. Ако ние не благодарим на Бога за всичко, означава, че ние не изпълняваме Божията

БЛАГОДАРНОСТ

воля. А това показва, че ние не сме послушни синове и дъщери на нашия небесен Баща.

Случаят с изцерените десетима прокажени е показателен за всеки един от нас. Болният от проказа е човек, който не само страда от своето заболяване. Той е отделен от своите близки и е изхвърлен от обществото. Той живее в пустинята и няма никакъв допир с хората. Ако види, че отдалече се задава някой човек, той е длъжен да вика: „Нечист, нечист”, и с вика си той предупреждава хората да не се доближават до него, за да не се заразят. Една група от десет души прокажени видя Исус. Те се спряха и отдалече започнаха да викат: „Исусе, Наставниче, смили се за нас”. Исус им каза да се покажат на свещениците. Свещеникът беше този, който ще го прегледа и ще установи дали човекът е здрав и може да се върне при семейството си и в обществото, или трябва да остане изолиран. По пътя те се очистиха от проказата. Един от тях видя, че е изцелен, и тръгна да се върне при Исус. Може би другите са му казвали – Нека отидем първо при свещениците, нали така ни каза Исус. Но този човек знаеше, че сега, веднага, трябва да отиде при Исус и да Му благодари. После може да не го намери, а при свещениците може да отиде по-късно. (Лука 17:12-19)

Исус не се изненада, че този човек се върна да Му благодари. Исус се изненада, че другите изцелени не се върнаха. Той очакваше и те да дойдат да Му благодарят, че ги е изцелил. Исус беше разочарован от тяхната неблагодарност.

Всичко, което имаме, ни е дар от Бога. Ние не можем да изброим благата и благословенията, които постоянно получаваме от Него. Псалмо-

певецът възкликва: „Господи, Боже мой, Ти си направил много чудеса и Твоите мисли за нас не е възможно да ги изложи някой пред Теб. Ако бих

пожелал да ги изявя и разкажа, те превишават всяко преброяване” (Псалом 40:5). Но ние не трябва да преставаме да говорим за тях, да Му благодарим и да го хвалим.

За всичко благодарете, е съветът на Божието слово.

Можем ли да благодарим за всичко на Бога? Да му благодарим абсолютно за всичко – за това, което ни радва и това, което ни причинява болка. Можем ли? Вярно, че е много трудно за нас да благодарим на Бога за болките, за страданията, които ни постигат. Да благодарим за гоненията, пред които преминаваме, за презрението и обидите, които трябва да понасяме. Но това е Божията воля за нас. Ние трябва да я приемем не само със смирение и търпение, но и с благодарност.

В своите страдания Йов не възропта, но каза: „Доброто ли ще приемаме от Бога и да не приемем и злото” (2:10). Преминал през своите страдания, псалмопевецът споделя: „Добре бе за мене, че бях наскърбен, за да науча Твоите повеления” (Псал. 119:71).

В дни на благополучие ние по-лесно забравяме Бога, но в дни на скърби много реално ние виждаме изявена Божията милост, грижа, подкрепа и любов.

Всяка година ние празнуваме Деня на благодарността в третия неделен ден на месец октомври. Нека този ден да ни научи ежедневно и за всичко да благодарим на Бога. Тогава Неговата радост ще изпълва живота ни постоянно.

Пастир Христо КУЛИЧЕВ

До всички абонати и читатели на ЗОРНИЦА

Абонирането за 2010 година за вестник ЗОРНИЦА под каталожен № 312 в пощенските станции започва на 15 октомври 2009 г. и ще продължи до 15 декември 2009 година. Абонаментът за цялата година е само ТРИ лева.

При абонирането уведомявайте служителите в пощата, че в ЗОРНИЦА е месечно издание.

Редакцията приема групови абонаменти най-малко 4 броя.

Побързайте да се абонирате групово или единично. Така вие ще си осигурите редовното получаване на вестника за цялата година и ще улесните нас в неговото издаване.

Ние се нуждаем от вашата морална и материална подкрепа.

Нашата цел е вестник ЗОРНИЦА да бъде евангелски вестник, който да пръска Божествената светлина сред духовния мрак в нашата страна. Ние благодарим на всички, които ни подкрепят. Бог да ги благослови и употреби за разпространяването на ЗОРНИЦА.

Станете Божии съработници, като разпространявате ЗОРНИЦА.

ЗОРНИЦА

МЪРТЪВ ЗА ГРЕХА?

Считайте себе си мъртви за греха, а живи за Бога в Христос Исус, нашия Господ (Римляни 6:11)

Какво значи да умра за греха?

С този въпрос се обърна един младеж към един старец, опитен християнин. И той отговорил:

- Иди на гробищата и повикай погребаните там мъртвци.

Младежът се зачудил на отговора, но отишъл и постъпил по съвета на стареца. Скоро той се върнал и казал:

- Никой не излиза. Мъртвите не чуват.

- Иди още веднъж на гробищата и се опитай да похвалиш мъртвите и да им обещаеш нещо!

Младежът постъпил така и се върнал с думите:

- Мъртвите не излизат!

Тогава старецът казал:

- Иди за трети път и ги заплаши!

Младежът и това направил и се върнал напълно разочарован.

- Нищо не помага - мъртвите не искат и да чуят.

- Ето - казал старецът, - това значи да се умре за греха. Да не внимаваме на гласа му, мами ли ни, дава ли ни различни обещания, или ни заплашва с разни неща.

Така и ние трябва да се съразпнем с Христос.

Предава Никола НИКОЛОВ

ГЛАСЪТ НА АМВОНА

ЕЛАТЕ ДА РАЗИСКВАМЕ

„Дойдете сега да разискваме, казва Господ; ако са греховете ви като мораво, ще станат бели като сняг, ако са румени като червено, ще станат като бяла вълна.” Исая 1:18

Не можем да разберем, нито да обясним как всемогъщият Бог благоволява да кани грешника човек да застанат заедно да разискват като равни.

И за какво?

За греховете на човека.

И какво му обещава?

Да ги измие, да ги изчисти, да ги направи бели като сняг и като бяла вълна.

При какви условия?

Само чрез вяра в Христос.

В Старият завет това ставаше посредством вяра-та в бъдещия Месия, а днес чрез вярата в реалната изкупителна жертва на Господ Исус Христос, Божия Син, Който дойде на тази земя да вземе нашите грехове върху Себе Си и да стане наш Спасител. „Кръвта на Сина Му Исус Христос ни очисти от всеки грях” (1 Йоан 1:7).

Чрез Христовата жертва това е реалност. Старецът Йоан вижда спасените по време на неговото видение облечени в снежнобели дрехи. Но и друга велика истина излиза на преден план тук. Псалом 103: 11,12 ни казва:

„Защото, колкото е високо небето от земята, толкова голяма е милостта Му към онези, които се боят от Него; колкото отстои изток от запад, толкова е отдалечил от нас престъпленията ни.”

Следователно Божията милост е безкрайна като космоса към всички. Този, Който е второто лице на Бога – Бог Слово, Който участваше и в сътворението на света, благоволи да се роди и от жена като човек за един 33-годишен период от времето. Защо Вечно съществуващият реши доброволно не само да влезе в ограниченията на времето и пространството, но и да бъде бит и убит от Своите творения и в третия ден да възкръсне, побеждавайки смъртта. Само заради Неговата безгранична любов. Той беше предопределен за тази мисия още от предвечността. По този въпрос апостол Петър пише в своето първо послание 1:20-21:

„Който наистина е бил предопределен преди създаването на света, но се яви в тези последни времена за вас, които чрез Него вярвате в Бога, Който Го възкреси от мъртвите и Му даде слава, така че вашата вяра и надежда да бъдат в Бога.”

Но защо се казва, че Бог е отдалечил греховете ни колкото изток от запад, а не север от юг? Понеже север и юг са полюси (тоест начало и край), а изток и запад не. Ако тръгнем да вървим все на изток, обикаляйки земното кълбо, отново

ще стигнем на същото място, и обратно - само на запад. Отново идея за безкрайност, показваща, че греховете ни са изличени. Никога Бог няма да върне греховете ни срещу нас. Дяволът може да ни клевети, да се опитва да ни ги напомня, да ни атакува със самообвинителни мисли, но помни, че Бог счита твоите грехове за забравени, заличени и изхвърлени в небитието, а нас самите за очистени. Всеки, който се поддава на самообвинения, може да свърши като Юда Искариотски. Проблемът с него беше, че отказа да повярва в тази велика истина, което в крайна сметка го доведе до самоубийство. Да, ние трябва да помним, че сме били мъртви в грехове и престъпления, но до толкова, колкото да бъдем смирени и да осъзнаем Божията безгранична благодат. Но грехът, вината и осъждението нямат власт в живота ни.

Означава ли това, че след като сме осъзнали, че Бог счита греховете ни за забравени, ние с лекота отново трябва да съгрешаваме? Съвсем не. Точно по това се разпознават тези, които са осъзнали тази велика истина. Когато грешиш, наскърбяваш Бога, когато се стремиш към праведност, Бог се радва. Затова, скъпа душо, помни, че Бог счита за забравени твоите грехове, но показвай това на живот и дело! Не е ли чудесно, че Този, който е със съвършеното знание, доброволно е готов да счете твоите и моите грехове за забравени? Това Той прави в името на Своя Единороден Син, Когото пожертва за прощение на греховете ни и възкреси за наше оправдание

Атанас ТИХЧЕВ

ЗАЩО ДОЙДЕ ХРИСТОС?

21. Христос дойде да даде живот

(Йоан 10:10)

Христос казва: „Аз дойдох, за да имат живот и да го имат изобилно”. Бог създаде човека да живее вечно. Когато го постави в Едемската градина, Бог му даде на разположение цялата градина. Дървото на живота не беше забранено за него. Той можеше свободно да яде от него до насита, да се радва на общението си с Бога и да живее вечно. Бог му беше забранил само дървото за познаването на доброто и злото. Дори да хапне от това дърво само за да го опита, означаваше да се лиши от дървото на живота и да умре.

Сатанинското изкушение, че ако опита от това дърво може да стане като Бога, беше много силно в сравнение с предупреждението, че ще умре. Адам нямаше представа какво значи „да умре”. Смъртта беше непозната за него. Смъртта дойде в света чрез греха (Римл. 5:12). Адам претъпи тази заповед на Бога, защото му харесваше да бъде като Бога. Грехът му го лиши от общението с Бога. Лиши го и от дървото на живота и му донесе духовна и телесна смърт. Цялото потомство на Адам беше обречено не само да умре телесно, но и да погине вечно.

Тогава Бог, Който е богат на милост и обича целия свят толкова много, че изпрати Своя Единороден Син да вземе греха на целия свят, за да не погине нито един, който вярва в Него, но да има вечен живот. Сам Христос потвърждава тази истина, като казва: „Аз дойдох, за да имат живот, и да го имат изобилно”. Той уверява всеки един от нас: ”Истина, истина ви казвам, който вярва в Мен има

БИБЛЕЙСКО ИЗУЧАВАНЕ

вечен живот” (Йоан 6:47).

За да не погине Адам, но да живее вечно, Бог бе поставил пред него условието да не яде от дървото за познаването на доброто и злото.

Сега, след като Христос дойде да бъде Спасител на света, Бог поставя пред всеки грешник условието да повярва в Исус Христос и да има вечен живот, който Адам загуби поради своето непослушание.

Бог е направил абсолютно всичко за спасението на грешника. Той му предлага това спасение даром, но не го натрапва насилно. Условието, което Бог поставя пред човека, е да приеме този дар. Ако грешникът не изпълни това условие, той ще погине в греховете си и няма да се ползва от изобилния живот, който Христос дойде и донесе на всички.

МИСИОНЕРСКИ ВЕСТИ

Ще се постарам да запознаваме нашите читатели със служението на една млада българка, която отскоро е мисионерка в една арабска страна. Нека се молим за нея Бог да я благославя, да я ръководи и укрепва за Своя слава и за довеждането на много безсмъртни души при Исус Христос

Вече сме в Мазар от три седмици и се чувстваме вече у дома си.

В началото трябваше да спим в офиса, защото къщата ни не беше почистена, а в моята стая нямаше абсолютно нищо. Падна голямо чистене. трябваше да разберем как и откъде да купим най-необходимото. Най-после се преместихме след като имах килим и матрак. Същата вечер след един час влязох в стаята и започнах да пиша. В момента, в който светнах лампата две огромни хлебарки пропълзяха. Едно от момчетата в екипа ги уби, но когато искаха да си взема нещо от сака видях още около четири. След което за около час и трите момчета гонеха хлебарки в стаята ми. Убиха около 20 с размери, които не знаех че съществуват преди. Разбира се същата вечер не спях в стаята си докато не намерих около 3 вида различна отрова, която посипах навсякъде. Та така общо взето започна преместването ми в нашата къща. Почти веднага успях да се свържа с момичета от моят курс през миналото лято. Те се съгласиха да започнем дискуссионни групи и да говорим за важните неща в живота като приятелство, любов, смърт, желанието да променим света..

Същата седмица започна и първият ми курс по английски. Беше за 10 дни и имахме около дванадесет групи на различно ниво. По време на часовете говорехме за това какво е милост, справедливост и благодат. Говорехме, че само Бог е съвършен и Той е този, който ни показва милост. Опитах се чрез

откъс от Клетниците да обясня как благодатта е не само че не получаваме каквото заслужаваме, но нещо много повече. Моля се тези малки семенца, които са посети да произрастват и да доведат до повече въпроси от страна на учениците и студентите.

Преди три дена Рамадан свърши и всички празнуват за три дена. Празникът включва приготвяне на много сладки неща и големи трапези. В продължение на няколко дни всички навещават приятели, роднини и съседи. Всички са с нови дрехи и изглеждат радостни. Ние обиколихме поне 15 къщи. Единият ден от сутринта до късния след обяд обикаляхме с екипа по къщите на всички хора, които работят в офиса. Беше хубаво да видим къде живеят и да се запознаем с жените и децата им. За съжаление повечето от тях не знаеха английски и използвахме много основно ниво на общуване - дори всички думи, които сме научили до сега на местния език.

Втория ден имахме възможност с момичетата да обиколим къщи на наши студентки. И в тези два дена можах да видя колко гостоприемни и мили са хората. В бедните им къщи беше чисто и отрупано с храна, въпреки че знаехме, че са похарчили сигурно всичките си пари, за да купят тези неща. И въпреки че те самите не си вземаха почти нищо постоянно настоявахме ние да ядем. Много смиряваща опитност.

Моля се бързо да научим езика, за да можем да общуваме с повече хора. Също много момичета искат да ни идват на гости и да прекарват време с нас. Вчера една журналистка ми дойде на гости с бебето си. Разказа ми неща, които не е споделяла с никого за личния си живот, за мечтите си. Моля се къщата ни да бъде място, където жените, които идват ще се чувстват в безопасност и напълно приети. Място където ще бъдат открити за копнежите и болката си. Място, където ще познаят Спасителя, Който единствен може да разчупи оковите.

11. БОЖИЯТА ЦЕЛ

Анна тъжеше, че няма дете. Много години тя е очаквала Бог да я дари с рожба. Преогорчена, тя застана на колене в храма и изплака болката си и направи обрек, че ако Бог ѝ даде син, тя ще го посвети на Господа.

Това беше време на духовен упадък. Израил се бе отдалечил от Господа, затова Бог се бе оттеглил „слово от Господа беше рядко, и нямаше видение“ (1 Царе 3:1). Бог се нуждаеше от посветен човек, когото да употреби.

През всичките тези години Анна вероятно се е молила Бог да я дари с рожба, но като всяка жена тя желаше дете за себе си. Сега тя обеща на Бога, че ако я дари със син, тя ще го посвети да служи в Храма. Точно от това се нуждаеше Израил, защото Илиевите синове, които служеха в храма, бяха „лоши човеци, които не познаваха Господа“ (1 Царе 2:12). Те бяха алчни, служеха за материални облаги, не спазваха закона, осквер-

няваха храма с блудството си.

Сега молитвата на Анна съвпадна с целта на Бога да постави

истински свещеник в храма – „Аз ще въздигна верен свещеник, който ще постъпва според това, което е в сърцето ми и в душата ми.“ (1 Царе 2:35).

Бог желаше да даде на Анна син, но Той не чу, не изпълни молитвата ѝ докато Анна желаше дете за себе си. На Бога бе нужен послушен служител в храма, затова Той забавяше отговора Си, не изпълняваше прощението ѝ. Изчакваше тя да израсне духовно, та да може да даде детето си на Бога.

Когато целта на попросеното от Анна съвпадна с Божиата цел, тогава Бог чу молитвата ѝ – дари я със Самуил, най-чистия пророк в Израил;

Много пъти Бог не чува нашите молитви, защото те не съвпадат с Божиите цели. Най-важната цел на Бога за човечеството е неговото спасение. Затова Той пожертва Своя Син

КОГА БОГ НЕ ЧУВА МОЛИТВИТЕ НИ

Исус.

Но с каква цел ни изкупи Бог? Само за да се радваме, че ни освободи от греха и ни даде вечен живот ли? Това са важни неща.

Основната цел на живота ни тука, на земята, не е само да се удоволстваме и хвалим Бога, но да работим за спасени на другите в този свят, като изявяваме благовестието на Исус Христос.

В нашите молитви ние постоянно искаме неща, които са ни приятни и ни доставят удоволствие. Искане неща за нашия земен живот и забравяме, дори понякога пренебрегваме нашето основно задължение да служим за примирение на другите с Бога.

Много пъти Бог не чува молитвите ни, защото чака да осъзнаем това и като Анна да искаме неща, които съвпадат с Божиите цели.

К

КАКВО СТАВА У НАС

Като говорим за събитията, които стават у нас, ние не можем да ги отделим от личностите, които стоят зад тях. Това са все личности, които претендират, че са ръководители, които са загрижени за България, и правят най-доброто за народа ни. Това е твърдението на всички, които са били в управлението на страната ни в продължение на вече двадесет години.

Но Библията ни дава една сигурна мярка, по която ние можем да проверим характера на всеки човек – доколко той е искрен, дали е честен. Говори ли истината, или е лицемер. Тази мярка е дали този човек има страх от Бога. Ако той няма страх от Бога, тогава ние трябва да се страхуваме от него. Такъв човек е много страшен. Той е готов да излъже, да открадне, да ограби, да насилва и убива, да мине през труповете, да газирека от кръв, за да постигне своята цел.

Тези, които са живели по времето на комунистическото управление, не само са видели, но са опитали на гърба си комунистическата грижа, правда, истина и справедливост. Те смениха името си, но не и нрава си. Макар че сега се наричат социалисти, те се опитват да залъгват тези, които не ги познават или са забравили делата им, или им вярват на новото име и на лъжливите им обещания. За изминалите близо двадесет години с делата си те показаха, че като социалисти те са достойни синове и внуци на предишните комунисти.

Няма да се спираме на досегашните управления на Жан Виденов, на Иван Костов, на Симеон Сакскобургготски, на Сергей Станишев. Въпреки че всички те се хвалеха със своите успехи, народът ги отхвърли напълно. Сегашното правителство на ГЕРБ под ръководството на Бойко Борисов се изявява с голямо самочуствие и с амбицията да се представи

най-добре от всички предишни правителства. В действителност то не се различава по нищо от тях. Започнал с големи обещания за борба с престъпността и отправяне на критики към своите предшественици, а освен лозунгите няма нищо на практика.

Ако ние не обърнем внимание, че Бойко Борисов е от същото тесто, от което са замесени досегашните управници, ще останем горчиво измамани, а той ще разиграва коня си и ще превърне страната ни в една полицейска държава, каквато беше при Тодор Живков. Нека не забравяме, че Бойко Борисов и Цветан Цветанов не са били обикновени милиционери. Прави впечатление хитростта, с която това правителство работи за умелото и безгласно ликвидиране на партиите, които преди това надигаха глас да отправят критики, да предизвикат скандали, като разкриват кирливите ризи на управляващите. Много бързо онемяха и се обезличиха войнствените ръководители на „Атака“, РЗС, СДС, ДСБ и сами подготвят погребението на своите партии.

Не може да се подмине и фактът, че това правителство дойде на власт и започна да управлява без никаква програма и едва сега започва да посочва някакви точки като своя програма.

Истината е, че Бойко Борисов е другото лице на българската столетница, но едни не се интересуват от нея, други смятат, че тя била вече стара, трети мислят, че тя се е променила. А тази столетница като хамелеона умело се представя ту за десница, ту за социалисти, ту за демократи. Така те ще продължават да лъжат народа, докато не дойдат хора, които имат страх от Бога и му кажат истината, че без Бога няма нищо добро. Как народът ще ги посрещне, дали ще ги чуе, дали ще ги послуша с това ще определи своята съдба – ще остане ли да бъде играчка в ръцете на управляващите, или ще вземе съдбата си в свои ръце, за да изгради своето бъдеще с християнски морал и принципи.

КАК ДА ДАВАМЕ

(II Коринтяни 9:12)

Някои се чудят как да отделят своя десетък за Бога. Изчисляват колко дават за данъци, такси или други разходи и от останалото отделят своя десетък.

Ето един пример, който отговаря много ясно на този въпрос.

Богослужението току-що завърши. Малка група се събра и разговаряше оживено за пари. Някой зададе въпрос на човек от групата, известен с голямата си вяра: „От коя сума да давам десетък?“

Отговорът дойде веднага: „Това ти сам ще решиш. Как искаш Божието благословение - нето или бруто?“

Бях изумен, така конкретно и радикално никога не бях чувал коментар по деликатната тема относно даване на пари за църквата. Отговорът, който свързваше даване на пари с Божието благословение, ме накара да се замисля. Даването на така наречения десетък не се поставяше под въпрос, но се разбираше от само себе си.

Колко много финансови средства биха могли да бъдат вложени в нашите църкви - и за мисионери, и за дяконски цели, ако християните най-сетне биха върнали на Бога десетата част от техните приходи! Лицето на този свят и неговите жители би се променило радикално!

Какво да сторя сега? Какво иска Бог от мене?

Райнхард ХЕНЗЕЛИНГ

Печели, колкото можеш, спестявай, колкото можеш! Давай, колкото можеш!

Джон УЕСЛИ

ДА ВИДИМ СВОЯ БРАТ

Нашите две момченца си играеха с удоволствие навън. Като водач на своето колело, направено от стари части, по-големият четиригодишен син не се уморяваше да прави кръгове наоколо. Неговата таратайка беше гордостта му. Понякога по-малкият брат искаше също да възседне колелото, но в повечето случаи той трябваше да остане зрител. Да проумее това обаче му беше трудно. Един ден пак възникна напрежение. Избухна спор за колелото. С цялата сила на едно двегодишно дете по-малкият буташе, удряше и блъскаше братчето си, за да се доближи до жадуваната седалка на колелото. Стана ми ясно, че двамата се борят истински и че всичко ще приключи с викове и сълзи. Понечих да се намеся и в този момент чух гласа на по-големия ми син (вече посещаващ детска градина) с простия въпрос: „Сами, защо ме блъскаш? Нали аз съм твой брат?“ Това изречение ме възмути и днес. Ако все пак ние, порасналите, ние, възрастните, при конфликти в семейството си, в нашето общество бихме могли да се научим да си говорим така един с друг, да се питаме така един друг и да си спомняме: „Но аз съм твой брат, твоя сестра!“

Ако можехме така да говорим един с друг!...

Джей АДАМС

От немски Еми МАРИНОВА

ЗА ВАС ЖЕНИ

ФАЛШИФИКАТИТЕ

„Бог направи човека праведен, но те изнамериха много измишления“ (Екл. 7:29)

Какво значи фалшификат? Фалшификат значи имитация на нещо. Фалшификатът наподобява, прилича на нещо, но не е истинско, а подмяна.

Живеем във време, когато все повече и повече неща не са истински. Изработват изкуствен мрамор, изкуствено дърво за мебели и дограма, платове, които имитират коприна, вълна, памук. Ядем изкуствена храна, носим изкуствени дрехи, пластмасата подмени покъщнината ни. Жените имитира красота, като изцяло променят вида си с изкуствени коси, мигли, изкуствени гърди. Променят много части на тялото си със силикон. Фалшиви пари и произведения на изкуството заливат света.

А взаимоотношенията между хората?

Вместо искрени, чисти взаимоотношения – фалш, лицемерие и лицепрятие.

Фалшив изкуствен живот. На пръв поглед изглежда истински, но ако внимателно, ще открием имитациите – „помрачени в разума“, затова „чужди на живота от Бога“ (Ефес. 4:17-19).

Фалшиви богове „замениха истинския Бог с лъжлив и предпочетоха да се кланят и служат на творението, а не на Твореца“ (Римл. 1:25).

Фалшиви взаимоотношения с Бога „тия люди ме почитат с устните си, но сърцето им стои далеч от Мене“ (Матей 15:8).

Фалшиво християнство лишено от силата на кръста. Това е основната цел на сатана – да замени Христос, Неговата спасителна жертва на

кръста с формалност, обряди, ритуали и какви ли не други фалшификати. Чрез екуменизъм и универсална религия се заменя християнството.

Фалшив християнски живот – много дейности, но в центъра „Аз“-ът, да се покажем колко сме способни и добри. Добротворство, добродетелност – дела продиктувани от интерес или тщеславие. Добротворителност, произтичаща не от любов към Бога и човека, а от много и най-различни користни мотиви, на име жив, но мъртъв (Откр. 3:1), затова резултатът е

Фалшиво благочестие „варосани гробници, които отвън изглеждат хубави, а отвътре са пълни с мъртвешки кости и всякаква нечистота... отвън праведни, а отвътре пълни с лицемерие и беззакония“ (Матей 23:27-28).

Има ли фалшиво благовестие? Колко много криви учения се ширят днес, които проповядват „друг Исус и друго благовестие“ (II Кор. 11:4) или Исус недостатъчен за нашето спасение и прибавят какво ли не.

Бог създаде човека по Своя образ и подобие – способен да мисли, да чувства, със свободна воля, способен сам да избира как да живее, на кого да се покорява. **Но най-важното качество, което Бог вложи у човека, е жаждата му за Бога, за общение, за единение с Бога.** Това е вложено в неговото естество при сътворението, защото Бог създаде човека за себе си, да общува с Него. В Едем човекът бе щастлив, напълно удовлетворен, защото свободно общуваше с Бога. След грехопадението това общение се прекъсна и човекът заживя далече от Бога. Но жаждата за Бога не престана, защото човекът е така устроен, тя е генетично заложена от Бога при сътворението. „Положил е вечността в тяхното сърце“ (Екл. 3:1). Свети Августин изразява това много добре – „Ти си ни създал за Себе Си и сърцата ни нямат мир, докато не намерят своя мир в Тебе“.

За да отдалечи човека от Бога, сатана много умело използва тази жажда на човека и по

ХРИСТИЯНСКИ ХАРАКТЕР

всякакъв начин се стреми да я запълни с фалшификати, като предлага най-различни ментета.

Някои бандити с пластмасови пистолети обират банки, отвлечат самолети. Защо? Защото хората не знаят, че това са ментета. Толкова сполучливо са направени, че ги мислят за истински. Сатана е цар на фалшификатите. Много често прави фалшиви обещания. На Адам и Ева обеща да станат като богове.. На Исус в пустинята обеща да даде целия свят, макар че не е негов. На цар Ахав обеща победа, като стана ”лъжещ дух в устата на всичките му пророци“ (III Царе 22:21-22). Днес сатана обещава на хората така жадуваното от тях богатство и щастие, но това са празни обещания, защото не можеш до дадеш нещо, което не притежаваш. **Единствено Бог е източникът на истинска пълнота и радост, а сатана предлага само ментета, които не могат да задоволят копнежа на безсмъртната човешка душа.** Резултатът от тези имитации е все по-голяма жажда за повече и повече удоволствия до пълна поквара, така добре описани в Римл. 1. Подобно на солената вода, която не само че не утолява жаждата, но колкото повече пиеш, толкова повече ожадняваш. Безсмъртната човешка душа се нуждае от истинска духовна храна, а не от заместители. Тя жадува за постоянно общение с Бога, както Давид се провиква: „...сърцето и плътта ми викат към живия Бог“ (Пс. 84:72). Това ще стане, когато с покаяние възстановим прекъснатата си връзка с Бога. Общението ни с Бога ще запълни празнотата на душата ни. Тогава ще живеем един смислен, пълноценен и щастлив живот. Тогава ментетата няма да ни задоволяват. Ние не само ще ги разпознаваме, но с радост ще изграждаме у себе си истински благочестив характер по образа на Исус.

Ц.М.

ДО АМЕРИКА И НАВРЕД

Получих покана за участие в международната конференция на Конгрешанската федерация (ICF) от 20 до 27 юли 2005 година в Гърция, на остров Корфу. Тези конференции се провеждат през три години. Първата, на която присъствахме, беше в Помона, до Лос Анжелис, Калифорния, през 1993 г. Тогава бях поканен като говорител по темата „Христос като Господ на личността“. Оттогава досега бяхме пропуснали само конференцията през 2002 година, която беше в Корея. Сега поканата беше свързана с предложението да бъде включен като говорител върху интересната тема – „Прицелната точка според посланието на апостол Павел до Филипяни 3:8-14“.

Това, което ме радваше най-много в участието ми на тази конференция, беше, че след приключването ѝ заедно с Джон Карсън ще се приберем в София. Той отговаря за мисионерската дейност в НАССС и за една седмица ще бъде гост на нашите църкви. А след като той си замине, гост на нашето семейство ще бъде Джанис от Лос Анжелис. В нейния дом сме отседнали много пъти и сме се радвали на нейните грижи и на чудесното време за почивка и за общение с нея и съпруга ѝ Роджер. За тези посещения съм писал в нашия пътепис на своето време. Предвидено е и посещение в Албания.

Не можах да намеря по-удобна връзка за пътуването ми до Корфу в един ден със самолет и трябваше да преспя в Атина. Макар че като говорител пътните ми се поемаха от организаторите, за да не се харчат излишни пари, помолих моите стари приятели в Атина за пренощуване. Беше средата на юли и горещините бяха големи. За да не ги обременявам в повече неща, на другия ден рано тръгнах за Корфу. Не зная това ли беше

причината или понеже бях говорител, но бях настанен сам в стаята. Бях един от „посрещачите“ и можах да видя стари познати и да се запозная с нови гости, които по различно време пристигаха на конференцията. Всяка среща е приятна, изпълнена с насърчение и благословение – хора, които от различни краища на света, от различни народности и раси се събират на едно място с една определена цел – да се поклонят на своя Господ, да го познават по-добре и да му служат с по-голяма ревност и усърдие..

Размишленията върху нашата прицелна точка ми допадаха много и се постарях да бъда ясен, конкретен и задълбочен. Истините са изразени в самото свидетелство на апостол Павел:

- да позная Него;
- силата на Неговото възкресение;
- общението в Неговите страдания;
- като се уподобя с Неговата смърт.

Когато ние преинем този етап на своето духовно развитие и се уподобим на Неговата смърт, можем да достигнем до възкресението на мъртвите.

Ние ще постигнем това само когато изпълним условието, което Христос поставя пред нас - да бъдем Негови ученици като:

- се отречем от себе си;
- носим кръста си всеки ден;
- и го следваме неотклонно (Лука 9:23).

Когато ние изпълним тези условия, които Христос поставя пред нас, можем да направим свидетелството, което прави и апостол Павел: „Съразпнах се с Христос и сега вече не аз живея, но Христос живее в мене“ (Гал. 2:20).

Когато аз направя това свидетелство, което прави апостол Павел, това значи, че Христос вече живее в мене, тогава Той ме променя и ме прави подобен на Себе си. Така всички ще станем подобни на Него.

- в Неговата чистота I Йоан 3:2-3);
- в Неговото възкресение (2 Коринт. 4:14;

Фиелип. 3:11);

- в Неговата слава (Йоан 17:22; Римл. 8:29).

Това е „наградата на горното от Бога призвание в Христос Исус“ (3:14). Затова апостол Павел се устремява към тая цел, като изоставя всичко, което би могло да го отклони или забави да постигне целта и да спечели тая награда. А тая награда се получава накрая от този, който победи, като устои до край. Нито една награда не са дава в началото на всички участници, а в края, и то само на тези, които са победители.

Затова нека не гледаме на пречките, които ще срещнем, на трудностите, през които ще преинем. Да не обръщаме внимание на тези, които ще се опитват да ни отклоняват или разколебават от тази цел. И когато почувстваме умора или безсилие и спрем да си починем, да не отклоняваме погледа си от Исус, Начинателя и Завършителя на нашата вяра. Да гледаме на Исус и Неговите страдания на кръста, където умря за тебе и за мене. Да гледаме на Исус в Неговата слава, който чака тебе и мене да ни приеме в Своето царство. Никакви страдания в този свят не могат да се сравнят със славата, която ще ни се открие (Римл. 8:18), понеже око не е видяло и ухо не е чуло, и на човешки ум не е идвало това, което Бог е приготвил за тези, които го любят (I Коринт. 2:9).

ЗОРНИЦА

РЕДАКЦИОНЕН КОМИТЕТ

Издава фондация „Духовност и милосърдие“

Редактор-уредник п-р д-р Христо Куличев

Адрес на редакцията:

София, 1225, ул. „Богдан Моцев“ №2, тел.: 8394-117
zornitsa1876@abv.bg

ISSN 0861-3826